

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga, BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.

EXPOSICIONS.

De totas las ideas que podia utilitzar la comissió de firas y festas per lluhirse, la més notable de totas era la de celebrar *grans exposicions*.

L' exposició de Paris, ab tot y la seva grandesa, s' hauria quedat endarrera, davant de las exposicions de Barcelona. Regirin la geografia y jo 'ls asseguro que no trobaran en lloch del mon una població més *exposada* que Barcelona.

Tenim un cementiri plé fins al cap de munt: la mort no está per rahons y no s' detura per ningú; eada dia n' hi petan, y 'l dipòsit vá omplintse, y ja no hi ha terra per colgar cadàvers, ni ninxos que pugan contenirlos.....

Y aquí tenen una *exposició permanent*: l' exposició de una peste.

Tenim un Ajuntament que no s' cuida de desviar las rieras: cauhen quatre gotas, y 'ls carrerons se converteixen en torrents, los carrers en rius, las plassas en mars, l' aygua entra per las casas, sense demanar permís: s' inventa la nova industria de passar gent á coll-hè; per mica que la cosa s' especuli hi haurá per tot arrén un servey de llanxas y falutxos....

Y aquí tenen un' altra *exposició*: l' exposició de ofegarse.

Passan per la Rambla y 'l tranvia 'ls esclafa: una exposició.

Van á la plassa y en lloch de comprar peix, compran veneno, un' altre exposició.

Van á la taberna y 'ls donan fuschina, campetxe y aygua de pou, un' altre exposició.

Deixan la roba al terrat y 'ls roban: abandonan lo pis y 'ls lladres s' hi fican; van pèl carrer y 'ls fan corre 'l rellotje ó bé 'l porta-monedas; fujen pèl carril y una partida 'ls seqüestra... ja 'u vehuen una exposició darrera del altra: un período interminable d' exposicions: l' exposició universal.

Y encara no 'ls dich res, si s' comet un crim espantós com lo crim del carrer de la Paloma, y á la policia l' hi dona la gana de figurarse que vostès ho han fet.

Llavors, sense contemplacions, se 'n ván á la preso, y si avants de arribarhi pèl camí, algun mal intencionat, després de cridar «matèulo» no fá que 'ls hi arreglin los comptes, arriban als patis, ja veuran com se diverteixen entre mitj d' aquellas animetas.

Y aquí tenen una exposició d' aquellas que si se 'n escapan, ja poden dur unas ulleras de cera á Santa Llucia, porque Déu torni la vista y la claredat al cos de policia.

Y no 'ls dich res, si son demócratas! Un dia no tindran un quarto per fer cantá un cego, y algun periódich descobrirá que la democracia neda en l' or y en l' abundancia.

Ja desde aquest moment no 'ls perderán de vista, y si ab la major ignocencia del mon dihuen á algun amich en una taula de café:—«Demá á las set del dematí, m' aixeco», no tingan cuidado; á dos quartos de set ja tenen la policia á casa.

Y si 'ls dona l' idea de fer un periódich? Alló si qu' es una *exposició* de las més permanents. Fiscals que no dorman, gobernadors, alcaldes, aguatzills, polissos; tothom vigila. Una petita relliscada es una caiguda. Sembla que caminin pèls empedrats de Barcelona.

Se figuraran molts cops que tot plegat no es res, y 'ls suspenen.

Y cauhen las multas espessas com las gotas en un ruixat, y entre 'l Códich y la lley d' imprenta y algun que altre capritxet, pasaran una existencia d' aquí m' adormo y aquí m' desperto, que may veuran las cosas prou claras, á no ser que aquestas cosas sigan las castanyas.

Si al menos fossin carlins estarian exposats á rebre un empleo!

La comissió de firas y festas no ha tret partit de cap de aquestas cosas.

Ni si quiera en l' exposició industrial ha sigut bona per presentarnos á tots aquestos industrials que tenen sempre l' exposició de morir-se de gana.

L' unica exposició que ha sapigut organitzar sense cap reparo ha sigut una exposició de pobres, á pesar de que á horas d' are, no sè pas si será com la missa de campanya, 'l sortidor d' aygua de colonia, la retreta militar y tantas otras cosas promesas solemnemente que s' han quedat en l' ayre.

De totas maneras, si s' fá, hem de confessarho: la comissió sab lo terreno que trepitja, y dona tot lo que pot.

Que 'n treuria per exemple de fer una exposició industrial, si la industria agonitza?

Que 'n treuria de fer una exposició marítima, si 'ls barcos se pudreixen dintre dels ports, per falta de carga?

Aquí no hi ha més cera que la que crema ni altre situació que la situació conservadora, y la situació conservadora té 'l privilegi exclusiu per la fabricació de pobres de solemnitat.

Que havia de fer la comissió de firas y festas? Presentar la que tenim, donar una mostra de lo que més abunda; en una paraula fer una exposició de pobres.

Y com? Es molt senzill: se 'ls convida á dinar, se 'ls reuneix en número de un miler... y ja tenim l' espectacle; ja tenim l' exposició tant desitjada; ja brilla per tot arrén la gloria de la situació conservadora.

Allá hi ha un famélich, que per equivocació s' menja l' orella de un vehí; aquest altre fins s' em-

porta 'l barnís del plat; s' n' aquest lo reprén lo menjar y cau mort de repent; aquell empasantse la cullera ó la forquilla, després de haver olvidat l' us dels cuberts, se l' hi atraganta y s' escanya.

Quantas delicias! Y després ¡quin espectacle! ¡Ab quin orgull se seurán los pobres á la taula! ¡Quin orgull en demostrar qu' ells, los que no menjan, sino de caritat, son los heraldos, los precursos del porvenir segur per tots los espanyols!

Si senyors: aquest any n' hi haurá mil: si 'ls conservadors gobernan, l' any que ve serán déu mil y dintre de tres ó quatre anys anirá tot Barcelona al dinar dels pobres.

Perque l' ideal de las classes conservadoras es sempre 'l mateix: viure ells ab l' esquena dreta y fer al poble tant sobrio, que al últim acabi per no menjar més que una vegada á l' any... y encara de gorras.

P. K.

NA coincidencia: Lo mateix dia en qu' en Topete, redimit y enganxat, prenia possessió de la presidencia del consell de redencions y enganxes, se complian 11 anys qu' en la Bahía de Cádiz donava 'l crit de «Visca Espanya ab honra.»

¡Onze anys! Ja 'u diu aquella sarsuela: «Y para esto se hizo, la gran revolucion.»

Historia de un volcan. Va neixé l' idea en la volcánica imaginació de un geni, y com l' águila, cansada de volar, per desencansar una estona vá fixarse en la cima més alta, y la cima més alta vá ser lo Tibi-dabo.

Del Tibi-dabo, vá baixar á Monjuich. ¡Oh soberbia de las cosas humanas! Y lo més trist es pensar que de Monjuich al mar no hi ha més que un pas.....

Lo pas de calés. A Pollensa (Mallorca) han executat á un infells que havia comés un crim horrible, fill de la més refinada ignorancia.

Se tracta de un minyo que anava á entrar á la quinta, y per ferse passar per fill de viuda, agafa al seu pare y l' assassina.

Al agafarlo confessa 'l crim, dihent com á causa atenuant que 'l seu pare estava molt malalt, y que també s' hauria mort aixís com aixís.

Tot aixó es horrible, y lo més trist es que aquestas aberracions no las cura l' butxí executant una sentència, sino 'l mestre d' estudi instruhint al noy y convertintlo en un ser reflexiu y responsable.

A pesar de tot, los conservadors están pèl sistema del butxi y fora.

Entre 'ls pelegrins que ván anar á Lourdes per restablirse, 's vèu que n' hi havia que á ratos perduts se dedican al art difícil de la prestiguitació.

Un capellá de la comarca del Vallés, esguerrat, pero de debó, vá tornarse'n á casa del mateix modo; pero absolutament no es veritat, perque vá tornarse'n á casa una mica més lleuger, que á l' hora de marxar.

Aixó s' explica sabent que vá trobarse á faltar vint duros y una partida de medallas de la Verge. Fiat de la Verge... y no vigilis.

Esperem que el *Correo catalan* sabrá explicarnos aquest miracle.

Los lladres divendres de la senmana passada ván anar al Bazar Parissien, enduhentse rellotjes per valor de 1.500 duros.

Consti que no ván entrar per cap mina, ni per cap claveguera, sino per la porta del carrer, ab tota tranquil·litat, y sense por de ser vistos.

Un escura-butxacas deya:
— Mecatzol! Qualsevol s' entretinga á ferlos de un á un.

Miraix citarse ab elogi, la botiga de objectes de ferro, llautó, zinc, y llautó del Srs. Serramalera, Abadal y Alemany, establerta á la Porta del Angel, oberta durant aquestas festas. Los articles fabricats en los tallers de dits senyors son notables y competeixen ab los extrangers.

Item més: la joieria del Sr. Bonnin, carrer de Fernando, núm. 16 montada ab gran elegancia.

Item més: la sederia del costat, en la qual hi resplandeix lo millor gust artístich.

Item més: lo café inglés, carrer de Fernando, cantonada al de l' Ensenyansa, magníficament decorat, y ab un servey exquisit.

Tot això son establiments nous, oberts ab motiu de las firas y festas.

Entre 'ls que han fet reformas, hem de citar la cerveteria de Lónbres qu' está á la altura dels millors establiments de la mateixa classe, y la sombrereria del carrer del Espalter, molt ben provehida y arreglada ab gust y elegancia.

L' Alcalde de Manresa es una prenda.

Aquest dia las emprèn contra l' *Eco del Cardoner* atribuhintli 'l delict de quebrantament de condemna.

Adverteixin una cosa: l' *Eco del Cardoner* may ha sigut condemnat á cap pena, y aquí tenen un problema: ¿Com se pot quebrantar una cosa que no 's té?

En cambi un dia al *Cardoner* ván absoldre'l, ordenant que se l' hi tornessin los exemplars sequestrats.

Y á pesar d' aixó, no n' ha vist cap, perque al arcalde de Manresa l' hi agrada tant *Lo Cardoner*, que 's guarda tots los números.

De manera que l' arcalde si que ha comés un quebrantament. Un quebrantament d' absolució.

Sobre l' or de la democracia, diu la *Nova Premsa* de Madrid:

«Si 'ls demócratas tenim or ó no tenim or. res se n' hi fá á la premsa ministerial.

»Per ventura 'ns preocupém nosaltres sobre l' origen de moltas fortunas del partit conservador?

»Per altra part, los demócratas no necessitem or: som més modestos.

»Per are 'ns contentariam ab ferro, ab ferro ruhent per extirpar del cos social la gangrena conservadora.»

¡Molt ben xafat!

En Brusi té dos corresponsals á Madrid: lo Sr. A. y 'l Sr. X.

Lo Sr. A. serveix per almar als pacífichs lectors del Brusi, y 'l Sr. X. serveix per tranquil·lisarlos.

Aquest diu que tots aquells projectes dels demócratas s' han tornat aygua-poll, mentres aquell augura que hi haurá una lutxa espantosa per tot Europa: que per tot arréu veurém ruinas, devastacions, incendis com los de la *Comuna* de París: qu' es menester estar previnguts, unirse tota la gent de bé, etc., etc., etc.

Lo Brusi es aixís: dona una xicra de veneno y un antidoto, una puuxada y un tros de tafetá inglés, un singlot y un susto.

Los canonjes de Jerez y 'l bisbe corresponent

han tingut un disgust sobre l' oració «pro regem» que 's diu á la missa; los canonjes empenyats en no dir-la, y 'l bisbe en fer-la dir.

Aquí á Catalunya alguns capellans ho pentinan de una altra manera. En sent a l' oració, dihen:

«...et famulos tuos Papam nostrum Leonem, Episcopum nostrum Josephum, Regem nostrum Chaticum.»

Aixís no hi ha compromisos, y 's pot substituir *Alfonsum ó Carolum* á gust del consumidor.

Aquesta observació l' ha feta 'l *Diari Catalá*.

Y tenia rahó la comissió de firas y festas quant vá anunciar en lo programa que se celebraria una gran exposició de flors.

No tenen més que pasejarse per la rambla del Centro y veure aquellas flors de paper, tant matrucadas, que penjan dels archs, ab aquell color de sanfaina podrida.

Caohen quatre gotas y 's desfán; y com que al mes de Setembre plou cada dia; aquí tenen una exposició de flors.

Al extranger s' están fabricant canons monstruos per la marina.

També 's fabrican corassas mónstruas per aquestas canons.

Y aquí tenen entaulada la lutxa de la potencia y de la resistencia, de manera que 'ls canons aniran allargant, las corassas s' aniran engruixint fins que arribará un dia en que la guerra será imposable.

¡Ditxós será aquell dia!

Llavors los conflictes internacionals se resoldrán fent una regata. Los mariners de cada poble entrarán dintre de una llanxa, y qui primer arribi á puesto s' endurá la victoria.

L' escena passa á l' iglesia de Sant Francisco de Tarragona. Una pobre dona 's confessa, declara que ven la *Campana de Gracia*, y 'l capellá l' hi dia que mentres no deixi de vendrela no la podrá absoldre.

Y aquí tenen á una cristiana passant déu mil angúnias. Compromesa á vendrela l' endemá, y temerosa de pecar, las dona á un noyet'seu de set anys, que va de café en café, ab la seva mare sempre al darrera. Quan á la pobre criatura l' hi queya algun número, la seva mare 'l cullia ab un modador.

¡Qui sab si 'l confés vá dirli que cremavan!

Al cap de tres ó quatre dias, y explicant lo fet al confés, lo mateix capellá vá dirli, que alló era un sacrilegi, y que si tornava á vendre Campanas ó á ferne vendre tant sozament, la esborraria del llibre dels cristians (paraulas textuales).

En lo concert donat en lo Centro Graciense, pèl pianista Albeniz, van tenir aplausos merescuts tots los artistas. Tots ells mereixerian major espay del que podém consagrarlos.

Aixís donchs sense parlar dels que ja son coneguts y apreciats, ferem notar que la senyoreta Vazquez vá cantar admirablement l' aria del *Profeta*, revelant grans condiciones artísticas.

ALS FORASTERS.

Ja 'n venhen ¿eh? Una encerada pitjor qu' ara fa dos anys.

Lo qu' es pera armar paranyes hi tenim la mà trecada.

Donchs, ¿qué s' havian pensat?

¿que aquí to's nos divertiam,

y saltavam y corriam?

¿Si? Pues, vaja; s' han tallat.

Era en alire temps més vell

aló d' aquell gastá etern;

fa massas anys que 'l govern

nos ha deixat sense pell.

Ara no estém per ballar,

ni per llums, ni per romansos:

Vostés han sigut uns mansos,

ja s' ho podian pensar.

¿Saben en que está ocupat

desde 'l més noble al més pinxo?

En ventre si troba un ninxo

per ficarshi.... y acabat.

Perqué aquí no s' hi pot viure;

la situació aquí 'ns empesta.....

¿y vostés volian festa?

La vritat, casi fan riure.

Fins ara ja 'u van veyent:

ara núvo's, ara sol,

y bunyol sobre bunyol,

y apa pob e ¡ves rihent!

Reparia; tot es mesqui:

la Rambla está iluminada

igual que l' altra vegada;

pero no més un bessí,

perque diu que las floretas

y 'lsglobos del altre irós,

no se sab bè si s' han fos ..

ó 'ls han dat per d'u pesselas.

¿Y 'ls carrers? Tots adornats

per l' estil del de las Moscas;

los que no están á las foscas,

tenen los llums apagats.

Aquets plens de gallardets,

aquells guarnimenta seria:

aquí gana, allá miseria,

y á tot arréu buyolets.

¿Y las firas? ¡Qué animadas!

¡qué lluidas! ¡qué divinas!

Llibres vells, estampas, binas,

y coquetas ensucradas.

Crech que no 'ls hi falta gayre

per fer creure al qu' s' hi fica,

qu' encara es molt més bonica

la que 'n dihen de Bellcayre.

Ni ménos han fet *aquarium*,

á be que, dit en vritat,

los carrers de la ciutat

tois ells ja son un *fangarium*.

Y al *aquarium* d' allavoras

un s' hi ficava ab dos ra's,

y á n' als *fangariums* condals

un s' hi fica á totas horas.

Tampoch surten los gegants

perque 'l pobre Ajuntament

ha confesat francament

que no pot pagalshi guants.

Uns dihen qu' ells tenen nyonya,

altres qu' es per no ballar,

jo estich per assegurar

qu' es que se 'n donan vergonya.

Y tot lo que falta encara,

y tot lo que 'ls han promés

será ni ménos ni més

com lo que 'ls han dat fins ara.

¿Qué farán tots aquestas dias

vostés sense ocupació?

Jo 'ls daré un consell molt bo,

ja que no 'ls puch dá alegrias.

Tenen horas, y no pocas;

van ab un panet de ral

al Jardí del General,

y 'l van donant á las ocas.

Despres se fican al *Parca*

y veurán flors y un estany

en lo qual fa com un any

hi tenian una barca.

¿Hont es ara? No m' hi fico,

és ayrosa y bon xich gran...

bè, vostés no la veurán,

pero, vaja, ja 'ls ho explico.

Luego s' hi giran de popa,

van amunt altra vegada,

y veurán una cascada

que ab lo temps ¡oh!... farà tropa.

Ja se la poden mirá

sens ferne mals abaranyes;

si tornan d' aquí dotze anys

ja veurán quin goig farà.

A tot aixó hi pasan ralla,

y sempre amunt y 'l cap vin;

allí hi trobarán un riu;

es la riera de 'n Malla.

¿Que 's pensan quins fruyts nos dona?

Cad' any, sense més ni més,

entra pe 'ls nostres carrés

y renta tot Barcelona.

¿Eh qu' hermós? ¡Tant bè que 'ns fa,

tants, tants serveys que 'ns tè fets,

encara hi ha alguns ximplets,

que la volen desviá!

Despres... despres ja está vist

lo millor de Barcelona;

se 'n van á dormir una estona,

per no passá 'l dia trist.

Y al tart quan tocan vuyt horas,

cap al carré á caminar,

á pahi ben bè 'l sopar,

y á ensumá un xich las senyoras.

Mes á parlar francament,

si jo 'm trobés al seu lloch,

no faria en molt ni en poch

lo qu' ara 'ls hi anat diheat.

¿Qué han vist ara? Engallinadas.

¿Qué han trobat? Fanch pe 'ls carrés.

¿Qué han guanya? Fástich, res més.

¿Qué 'ls espera? Pastaradas.

Paes per no seguir fent l' ase,

sens volgué esperar res més,

agafava un tren exp'ès,

y, apa... me 'n tornava á casa.

Arcalde de Berga després de tancar lo cassino, dirigeix la proa contra *El Semanario Bergadan*.

No sé com se diu aquest arcalde; pero pels seus fets, com que 'l veig anar dret com un toro y repartint garrotadas de cego, jo crech qu' es la personificació de un tipo popular molt conegut. Me refereixo al cego de Berga.

Quan plou y 'ls carrers de Barcelona s' omplan d' aygua, s' ha observat que l' inundació no ve de la riera de 'n Malla, sino de la línia férrea de Martorell.
¡Progressém molt á Barcelona!
Hasta 'ls ayguats venen ab carril.

La senmana passada vaig rebre la següent carta. Aquí la tenen ab la seva mateixa ortografia.

«Sr. director del infierno de la Campana.
»Antes dampesar li diré ca hestoy mui ofendida de todo loque dise y ase con los pelagrinos y pelagrinas de las vurlas de la Virgen de Lourdes mas hía hendra el dia ca todos hestos querhos de republianos tendran camigrar en fransia ú morir todos y entonses se bera las vurlas que yacen halli: por mas que diga y por mas que hagua nosotros y nosotras seguiremos sin tenblar el camino de la Salbasion.

»Una ca loes de todo Corazon
»pelagrina.»

Aquesta si que si vá á Lourdes y apren d' ortografía, será un verdader miracle.

Quan se deya si enviarian á n' en Cánovas á Viena, era á Suissa, y no feyan més que telegrafarli, consultanthi la cosa.

Era un verdader dilema. Si acceptava 'l cárrech d' embaixador, perdía 'l carrech de diputat: una de dos: ó á las Corts ó á Viena.

Y ell volia ser á Viena y á las Corts á la vegada. Feya com aquella criatura, á qui la seva mare l' hi preguntava:

—Noy, ¿qué vols? ¿un bossi de pá ó bé una tassa de caldo?

Y 'l noy responia:—Un plat de sopas.

Los periódichs conservadors de Madrid, no fán més que parlar del «oro» de la democracia. En aquest jobh, no 'ns tocan sino 'ls oros. Ja comensa á ser pesat.

A veure si al últim nos tocarán algunas espasas.

Un municipal veyent á un tipo que 's passeja amunt y avall de la acera sense dir res á ningú, l' hi diu:

—Ey, gandul ¿que fém aquí?

Y l' altre sentintse tant mal tractat, l' hi contesta:

—Estich fent l' aprenentatje per ser municipal.

Alguns están buscant á un gran d' Espanya y no 'l troban.

La Iberia diu que hi ha grans d' Espanya que no son á la Guía de forasters, y cita 'ls següents:

La fam, los fraus, la criminalitat, la deuda y las falsificacions.

Jo encara 'n sé un altre molt gran: *El gigante bejarano*.

Que mirin si 'ls convé.

Quatre versos dedicats á n' en Cánovas:

Sa grandesa es tant estranya,
tractantse de gobernar,
qu' ell sol es lo cap d' Espanya,
lo bras dret... y 'l paladar.

La Política, periódich ministerial de Madrid, deya un d' aquestos dias que 'l partit constitucional havia sigut sempre 'l noy mimat d' en Cánovas.

Y tal vegada s'ra veritat, per alló que diuen:

—Qui 't vol bé, 't farà plorar.

Del presiri de Alcalá s' ha fogat un presidari que no més tenia 255 anys de condemna.

¡Aquest si que 'l pescarán! Si no 'l troban aquest sigle' ho deixarán pel sigle que ve, ó sino per l' altre. ¡Ell ray! Fins d' aquí á 255 anys no haurá pagat lo dente!

Després d' atiparse bè tres fulanos en una fonda de Barcelona, vingué l' hora de pagar las 36 pesetas de gasto, y un d' ells per compte de treure's lo porta-monedas, vá treure's un ganivet, y tallant las estovallas, vá dirli al amo:

—Si vol cobrar, acostis.

Van demanar ausili y 'l fulano vá anar á la preso.

Y are si l' hi preguntan per quin delicté está pres, respon:

—Es molt senzill: perque després de dinar vaig treure'm l' escura-dents.

Lo dia primer d' Agost, segons veig en un periódich, al poble de Kalinyana (Transilvania) s' hi celebra una fira molt original, la fira de las minyonas.

Los pares agafan las xicotas casadoras y colocant lo dot y las robas sobre una taula, las acompañan á la fira y cridan:

—Tinch una filla per casar ¿qui té un fill per la mèva filla?

D'aquesta manera 's fan casi tots los matrimonis. En lo fondo per tot lo mon se fá lo mateix, sino que á Kalinyana son més franchs y ensenyan lo dot. Aquí, de primer molta lábia.... y després, *narranias de la China*.

Ja tenim nou bisbe de Urgell.

Are han nombrat al Doctor Cassanyas, aquell que vá deixar á n' en Mañé y Flaquer sense paraulas, en una célebre polémica sobre qui era més católich.

Are no més falta que per la Seo de Urgell excomuniquin al Brusí, com si fos la *Campana de Gracia*.

En Cánovas ha estat á Suissa y per part de alguns periódichs tot es preguntar si vá fer la seva assensió á alguna d' aquellas pintorescas montanyas.

Resposta de un diari de Madrid:

«No vá pujarhi: en Cánovas es massa gran, y si hi hagués pujat hauria donat un cop de cap al cel.»

En Romero Robledo ha tornat de Lourdes, carregat de rosaris, que diu que 'ls repartirá á cada un dels seus húsars.

L' ocupació dels húsars será dir lo pare nostre, y no n' hi haurá cap que desde 'l fondo de l' ánima no digui encarrantse ab en Romero:

—Lo nostre pá de cada dia, donáunoslo senyor, etc. etc.

En lo que vá d' any s' han comés en lo districte de Valencia vuitanta assassinats.

Ja n' hi poden posar vuitanta dos, perque en lo temps de venir la noticia de Valencia á Barcelona, tirant pel cap curt, bè se 'n haurán comés un parell més.

A las escalas de la porta de la Pau, al veure á un pagès diu un barquillero:

—Company ¿voléu embarcarvos?

Y 'l pagès respon:

—Encare que siga de fora á mí no m' embarca ningú, 'u sentiuh?

A Madrid ván agafar á un minyó que vá robar quatre parells d' espardenyas.

Y encare que las espardenyas, per corre semblin lo calsat millor, no es cert.

Algú diu que per escaparse no hi ha que posarse las espardenyas, sino las botas. Al menos tots los que las duhen se 'n escapan.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Figueras*.
2. Id. 2.ª—*Canastó*.
3. MUDANSA.—*Rey, Lley, Bey*.
4. ENDEVINALLA.—*El globo*.
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Sampedor*.
6. CONVERSA.—*Fiscal*.
7. COMBINACIÓ NUMÉRICA.—6 5 8 3 2
4 8 6 2 4
7 3 5 2 7
3 6 2 5 4
4 2 3 8 7

8. GEROGLIFICH.—*Primer es lo partit que tot.*

Han endavinat totas las solucions: Des víctimas de las firas: 7. Fondista tronat, 6. V. Mi-colau y Gall inglés; 5. Seccias y Ferret; 4. N. P. R. y Joan de las Cantimplaynas; 2. Xarello. P. Esquius y Un que no hi toca; y 1 no més J. Pujol y N. Riu.

XARADAS.

I.

Tres primera una arma n' es
que tres dos de temps antich.
Y dos hu n' es animal
que fa sa feina á la nit.
Farás una gran total
si 't casas, ó 't fas butxl,
ó capellá ó be tens fé
ab Carlos, duch de Madrid.

B. ROMO Y M.

II.

Un segona té en total
que per hu ja no 'l tindria
puig ab la dos tres del dia
no m' hu dos de goig, formal.

E. SANFONS.

MUDANSA.

Molt tot es la mèva tot
la qual tot per nom se diu
y com que de tot es filla
que es molt tot no tinch de dir.

COXIN.

ANAGRAMA.

Serveixo per fe edificis
serveixo per la escudella
y serveixo per fer rams
no més trayentme una lletra.

XARAS.

CONVERSA.

—Ramon? Sabs ahont es en Tomás.
—No hu sé, pero crech qu' es fora
—Si?
—Segons, me va dir ell volia anar á un poble...
—Quin?
—Ja ho hem dit.

PILOT.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

.
.
.
.

Substituir los pichs ab numeros que sumats vertical, horizontal y diagonalment donguin un total de 30.

CAPITÀ.

CABORIA.

Quin es lo rin que va pel circo de caballs?

GEROGLIFICH.

I A O
Agost que
XXXXXXXXXX
I
eeeeeee
SONDC
CCC

J. GRANOLLERS

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertase 'ls ciutadans A. T. F., Anton Tarragoni, F. Rerref, Pau Paraire, Gall inglés y Joan de las Cantimplaynas.

Las demés que no s' anomenan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans S. Esquius, Passigollas, Rey-lant, R. K. Talá, Pau Serra, Marsanya, Ganxonet y Mister Johnson.

Ciudadá Noy de Sucre: Insertaréu lo trenca-caps.—P. C.: Será veritat lo que vosté diu: pero com en la forma en que 'ns ho diu lo que tal volta siga propi no més que de alguns salvajes, vosté ho atribueix á tot lo poble, necessitariam detalls precisos y una firma coneguda.—J. Prieto: Haviam rebut los epigramas, y no 'ls haviam publicat, los més per massa grasses y 'ls altres per poch epigramatichs.—M. de Ampúrias: No trobém forma per insertar la noticia que 'ns indica: hi ha cosas que no poden explicarse.—A. Delgran: Es tant general lo fet que 'ns deuenca, que casi no val la pena de parlarne.—P. P. Centellas: L' hi agrahim la noticia, y veurém si en lo número próxim podrém parlarne.—A. V. y P. Martorell: Idem, á pesar de que l' assumpto es molt delicat.—A. T. F.—Admetém ab gust l' innovació.—S. Gemila: Sent las festas comensadas, la publicació del programa quan ja casi s' acabaran ja 'u véu vosté mateix, casi no ve á tom.—Xino Publicarém los trenca-closcas y la conversa.—J. Nogues: Insertaréu un geroglifich.—F. S.: Mirarém de dirne alguna cosa.—F. Rerref: Publicarém lo trenca-closcas.—Niu Trovador: Queda complascul; gracias per la noticia.—F. Ll. y B.: Ne tenim de con postcs; pero en cas de sobra de original, los sueltos d' actualitat son primer que tot.—J. Viñolas: Lo sonet encare que ben versificat, es fluix y la idea que coné poch original.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj*.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 22.1

LOS CONSEJOS DE MINISTROS.

¡Muixoni!